

Preisznér Miklós Y ügynök utolsó bevetése

„Már megint ugyanaz történik, mint akkor. Pedig ma szerda van.” – gondolta Y ügynök és komótosan rágyújtott egy Gitane-ra. Ekkor már két napja figyelte a házat, és nem mellékesen ekkor már két napja szakadatlanul esett az eső.

Nem álcázta magát, nem rejtőzködött. Pontosán tudta, hogy egy jól kiképzett titkos ügynök sosem bámulna egy padról, két napon át egy ablakot, különösen nem azzal a film noir aranykorát idéző fizimiskával, amellyel ő rendelkezett.

„Ami ennyire feltűnő, azt sosem veszik észre” – gondolta, és teljesen igaza volt. Már néhány óra elteltével az utcai látkép megszokott részévé vált, a járókelők egy pillantást sem vetettek rá, mikor elhaladtak mellette. Voltaképpen a hiánya már-már szembeötlőbb lett volna, mint a jelenléte.

Csak ült és várt. Várta, hogy megtörténjen mindaz, aminek meg kell történnie. Folyamatosan szívta magába a körülötte zajló élet minden jelentéktelennek látszó részletét. Tudta, hogy melyik járókelő milyen márkájú cipőt visel, megfigyelte mindenkinek a hanghordozását, a testtartását. Semmi sem került el a figyelmét. Ha valakit másodszor látott, azonnal tudta, ha megjelenése valamiben különbözött az első alkalommal tapasztaltaktól. „Mitől lett ilyen zaklatott?”, „Miért vett fel fehér inget?”, „Miért ivott ma többet, mint tegnap?” – ilyen és hasonló kérdések foglalkoztatták.

Nem volt olyan pályatársa, aki a koncentráció olyan magas fokát lett volna képes elérni, mint ő, nem ismeretes senki, akinek képességei vetekedhettek volna az övéivel.

Kiképzése még a hírhedt Z ügynökök tréningjénél is könyörtelenebb volt. Százhusz válogatott ügynök társaságában kezdte a tanulmányait, de a tizenöt éves kurzus végére már csak hatan voltak életben. Hatuk közül kellett a kiképzőtiszteknek kiválasztania a „tökéletes ügynököt”. A végső próba volt mindegyik közül a legkegyetlenebb.

A jelölteket egy moziba vezették, ahol egy héten keresztül étlen, szomjan Murnau Nosferatu-ját kellett nézniük végtelenítve. „Minden részletet figyeljenek meg!” – utasította őket a parancsnok. A feladat igencsak megviselte a résztvevőket, ezért a második naptól kezdve Y kivételével mindegyikük megengedett magának napi egy-két óra alvást.

Egy hét elteltével a parancsnok így szólt hozzájuk: „Kérem, írják fel egy papírra, hogy mi volt a piros betűs felirat a vásznon, és – ha tudják – azt is, hogy mikor látták!”

A kérdésre Y kivételével mindenki az alábbi választ adta: „Nem láttam piros betűs feliratot, ugyanis a film fekete-fehér volt.”. Őket a parancsnok – még mielőtt gyanút foghattak volna, hogy netán a válaszuk mégsem helyes – a tetteire vonatkozó kielégítő magyarázatot mellőzve, mintegy öt másodperc leforgása alatt, egyenként föbe lőtte. Ezután kezet rázott Y-nal, és gratulált a feladat tökéletes megoldásához, az ő papírján ugyanis az alábbi rövid szöveg állott:

„A felirat egyetlen Y betű volt, amelyet három tizedmásodpercig a vászon bal felső sarkában láttam, szombaton hajnali 4 óra 52 perckor.”

A kiképzés részleteire Y nem emlékezett. Voltaképpen nem emlékezett semmire. Nem tudta, hogy kik a megbízói, illetve hogy milyen szervezetnek dolgozik. Nem emlékezett rá, hogy valaha is kapott volna parancsot, sosem találkozott

összekötőkkel, kollégákkal, egyszerűen csak mindig tudta, hogy mit kell tennie, és bármi volt is az, ő mindig megtette.

Teltek múltak az órák, és lassacskán sötétedni kezdett. A békés járókelők hazamentek aludni, és helyettük olyan emberek özönlöttek el az utcát, akiket nappal sosem látni: hivatásos balhékeresők, klubról klubra járó piperkőc ingyenélők, és mindazok, akik számára egzisztenciális kérdés, hogy nappali fényben ne mutatkozzanak. Y érzékei ebben az időszakban, ha lehet, még jobban kiélesedtek. Gyanakvóbbnak és körültekintőbbnek kellett lennie, hogy munkáját továbbra is kifogástalanul végezhesse. „Mindenkinek gyanús, aki hétköznap hajnali kettőkor jár moziba.” – gondolta.

Hősünket órákon keresztül mindenki ösztönösen elkerülte. Y-ból sugárzott valami, amitől a legsötétebb lelkű és legelvetemültebb gazembernek is valamilyen furcsa, megmagyarázhatatlan eredetű görcs keletkezett a gyomrában, amitől mindenki, aki a közelébe ért, visszatartotta a lélegzetét, és kicsit gyorsabban szedte a lépteit, mint korábban. Ezzel természetesen ő is tisztában volt. Pontosan tudta, hogy a szellemi koncentráltóság általa elért foka a legtöbbekből olyan hatást vált ki, mint a közlő földrengés egy versenylóból.

Már éjfél is elmúlt, mikor Y egy szerfölött gyanús férfit pillantott meg a szemközti ház sarkánál. „Ez csak Hiéna lehet” – gondolta. Szíve hozzávetőlegesen kétszeres tempóban kezdte pumpálni a vért a testébe, légzése felgyorsult, jobb kezét pedig alig láthatóan a hóna alatt található Walter PPK irányába emelte. Nem félt. Nem ismerte a félelmet, de ösztönei mindig tévedhetetlenül figyelmeztették a veszélyre. Ha megérzése nem ilyen pontosak, már réges-régen egy dicstelen és jeltelen sír mélyén várta volna, hogy egy sétáltatás közben eltévedt eb végre kikaparja a csontjait, és gazdája lábai elé dobja azokat. Ebben teljesen biztos volt.

Bőven eleget tudott Hiénáról ahhoz, hogy ne becsülje alá a képességeit. Hiénát egy szigorúan titkos szovjet katonai laboratóriumban fejlesztették ki az ötvenes évek elején. Ő volt a KGB legféltettebb titka: egy félig robot, félig ember klónhadereg prototípusa, egy könyörtelen, pengeéles intelligenciával rendelkező gyilkológép, akit végül egy bonyolult, több száz ember életét követelő nemzetközi konspiráció eredményeként 1959-ben a CIA kaparintott meg, majd alkalmazott Kubában. Közel egy évvel később, ki tudja miként, Hiéna öntudatára ébredt, megszökött az amerikaiak karmaiból, és végül igencsak kalandos úton eljutott Dr. Zedhez, akinek azóta is legfőbb bizalmasa, és legjobb barátja. Y tudta: Hiéna egyetlen feladata, hogy végezzen vele, és azt is tudta, hogy Hiéna még sosem hibázott.

Kezét már csak tíz centiméter választotta el a kabátja alatt lapuló fegyvertől. Ebben a helyzetben mindössze három tizedmásodpercre volt szüksége ahhoz, hogy százhusz méteres körzetben bárkivel végezzen. „Vajon Hiéna mennyire gyors? Mi van, ha szétloccsantja a fejem, még mielőtt észrevenném, hogy előrántotta a fegyverét?” – töprengett Y ügynök. A biztonság kedvéért már percek óta nem pislogott. Látása egyre homályosabb lett, szemgolyója szinte égett a fájdalomtól, de nem kockáztathatta meg, hogy Hiéna pillanatnyi védtelenségét kihasználva megelőzze. A férfi lassan, de magabiztosan közeledett felé. Az idő mintha futóhomokba tévedt volna, oly lassan vonszolta magát előre. Hősünk számára minden másodperc annyi ideig tartott, mint a korábban általa átélt valamennyi perc összessége. Y számára úgy tűnt, a világ szétrobbant, megsemmisült, és a helyén nem maradt más, csak a valóság egy parányi borostyánba kövült darabja, amelyben nem létezhet semmi, csak az idegen férfi lépteit, az ő jobb keze, és a zsebében ugrásra készen ágáló jó öreg Walter PPK.

Már-már úgy tűnt, minden így marad örökre, mikor az idegen férfi végre Y elé lépett, mélyen a szemébe nézett, és megszólalt:

– Adj egy ötöst testvér! Hat éhes száj vár otthon...

„Ez mégsem Hiéna...” – gondolta Y, majd a zsebébe nyúlt. Adott egy ötöst az öreg hajléktalannak, majd végre pislogott egyet, és teleszívta a tüdejét friss levegővel. Egy pillanatra fellélegzett, de az élet-halál harc időleges elkerülése felett érzett öröm helyébe hamarosan egy igen kétségbeejtő gondolat költözött. „Tévedtem – gondolta –, megint egy hajszálon múltott, hogy nem hibáztam. Már megint pontosan ugyanaz történik, mint akkor, öt évvel ezelőtt. Azon a napon is csak a szerencsének köszönhettem, hogy nem rontottam el mindent, pedig akkor nem is esett az eső.”

Y-t ekkor néhány percre hatalmába kerítette a kétségbeesés. Újra átélt mindent, ami azon a bizonyos napon történt. Hiába telt el öt év, minden esemény, minden apró részlet olyan elevenen élt benne, mintha csak egy nap választaná el a történetektől. Újra érezte, a száraz sivatagi szelet az arcán, újra hallotta azt a négy lövést, és újra hallotta a kiáltást: „várj meg, bármi is történjen!”. Lehunyta a szemét, és újra maga előtt látta a hajót, amint az először parányi ponttá töpörödik, majd alábukik a horizonton és lezuhan a semmibe.

Y rágyújtott egy cigarettára, mélyen beleszívott, majd tekintetét a negyedik emeleti ablakra szegezte. „A muskátli ott van, ez kétségtelen, de ezen kívül semmi sem biztos...” – gondolta, és egy pillanatra kiverte a jeges verejték. „Biztosan jó helyen várok? Biztosan ez az a ház?” Nem volt senki, akit felhívhatott volna, nem volt senki, akinek a segítségét kérhette volna. Teljesen egyedül volt, csak magára számíthatott. Y pontosan tudta, hogy most nem hibázhat, most túl nagy a tét, sokkal nagyobb, mint öt évvel ezelőtt volt.

Hosszú percek teltek el mire sikerült valamiként elhessegetnie magától ezeket a baljós gondolatokat, és így végre újra a rá jellemző töretlen magabiztossággal végezhetette a munkáját.

Már hajnali három óra is elmúlt, mikor Y egyetlen másodperc leforgása alatt két igen fontos történésre lett figyelmes: először is teljesen váratlanul elállt az eső, másrészt pedig – ahogy azt már két napja várta – végre megjelent a „szürkekabátos férfi” a ház sarkánál.

„Elkezdődött” – gondolta Y, és pontosan tudta, hogy ettől a pillanattól kezdve minden rajta múlik. Nem tudta mennyi ideje van a végzetes események bekövetkezése előtt, egy nap, egy hét, vagy tán egy egész hónap, de abban biztos volt, hogy egy láthatatlan óra valahol megkezdte a visszaszámlálást. Nem tudta, hogy a „szürkekabátos férfi” ki lehet, de nem voltak kétségei afelől, hogy érkezése az adott helyzetben mit jelent.

„Ettől a perctől kezdve a civilizált világ sorsa egy hajszálon múlik, és ez a hajszál én vagyok” – gondolta, majd előkapta a ballonkabátja jobb zsebében tartott flaskát, és egyetlen hajtásra kiitta a tartalmát, hozzávetőlegesen egy deciliternyi jó minőségű skót viszkít.

Egy bő órával a történetek után Y tisztán látta, amint egy fekete bőrkesztyűbe bújtatott kéz, elveszi a muskátlit az ablakból, majd leengedi a redőnyt. „Ezek szerint nem vett észre” – gondolta, de nem sejtette, hogy a növény eltűnése perceken belül végzetes események láncolatát indítja majd el.

„Minden hajszálpontosan ismétlődik” – gondolta Y. Pontosán tudta, hogy hol és mikor látta azelőtt a „szürkekabátos férfit”. Minden apró jeltől tudta, hogy mit jelent, de mint akkor, öt évvel ezelőtt, most volt egy apróság, amivel nem számolt. Kétségtelen, hogy ő volt a „tökéletes ügynök”, aki gyakorlatilag sosem hibázott, és aki mindig, minden eshetőségre fel volt készülve, de még neki is volt egy sebezhető pontja. Igaz, csak egy, de volt...

Hozzávetőlegesen két perce figyelte már az eltűnt muskátli helyét, mikor meghallotta a lépéseket. Természetesen az elmúlt három napban nem ez volt az

első alkalom, hogy túsarkú cipők zaja csapta meg a fülét, önmagában ez kevésbé lett volna érdekes, de a lépések ritmusa ismerős volt Y számára, nagyon is ismerős. „Ne ő legyen az, csak ő ne!” – gondolta, de ekkor már késő volt. Tatjana úgy suhant el mellette, mint egy félénk kísértet, ügyet sem vetve csapzott, esőáztatta alakjára, majd gyors és határozott léptekkel a ház bejárati ajtajánál termett.

„Most is zöld ruha van rajta, mint azon a napon, a kikötőben. Ha akkor Marokkóban marad, talán minden másként alakul...” – töprengett Y, miközben megpróbálta valahogy szuggerálni a nőt, hogy ne nézzen hátra.

Tatjana Y múltjának legnagyobb emléke volt, de jelenében immáron nem lehetett helye, így Y pontosan tudta, hogy képtelen lenne rá a valóság részeként tekinteni. Semmiképpen sem akarta átélni a pillanatot, amikor mindketten együtt felismerik, hogy nem léteznek többé egymás számára. Úgy érezte, ezzel meggyaláznák utolsó boldog perceik emlékét.

Persze ezek nem azok az órák voltak, amikor a dolgok Y kívánságai szerint alakulnak, így Tatjana végül – miután hozzávetőlegesen fél percen át dermedten állt a ház bejárati ajtaja előtt – hátrafordult. Mozdulata olyan váratlan és megdöbbentően céltudatos volt, hogy Y nem menekülhetett. Tekintete öt év után először menthetetlenül találkozni kényszerült az övével. Három másodpercig nézték egymást kifejezéstelen tekintettel, és bénultan. Egy pillanatra talán ismét a Gorkij város melletti titkos KGB üdülőben voltak, mint megismerkedésük napján. Talán mindketten azt várták, hogy a másik felkiált: „Hagyjuk itt az egészséget, szökjünk el, és felejtsük el a közelgő atomháborút! Legyünk még egyszer boldogok, amíg lehet!”, talán csak ilyen, amikor két titkos ügynök búcsúzik, nem tudhatjuk, mindenesetre az biztos, hogy végül egyikük arcizma sem rándult meg egy pillanatra sem, és végül egyikük sem szólt egy szót sem.

Tatjana végül elfordult és kinyitotta az ajtót. Már majdnem belépett a házba, mikor olyasmi történt, amire senki sem számíthatott: Y utána kiáltott.

– Várj!

A nő ekkor megtorpant, és döbbenten visszanézett.

– Igen? – rebegte.

Y száját ekkor egy alig hallható „s” hangzó hagyta el, amelyet hősünk eredetileg a „sosem láttalak még ilyen szépnek”- megállapítás kezdőhangjának szánt, de mivel ennél tovább nem jutott vele, végül helyette az alábbi – szerelmi vallomásként kissé ügyetlen – mondatot intézte a nőhöz:

– Ez nem kislányoknak való játék...

Y általában utálta magát hallgatni, amikor éppen a rettenthetetlen, kőkemény macsót játszotta, de akkor, amikor teljesen biztos volt benne, hogy utoljára látja az egyetlen nőt, akit valaha szeretett, különösképpen.

Tatjana végül kissé elhúzta a szája szélét, majd szó nélkül belépett az ajtón.

Y tudta, hogy hiába a KGB-nél töltött kemény évek, és a nemzetközi konspirációk terén szerzett rengeteg tapasztalat, Tatjana képtelen megvédeni magát ezekkel a gazemberekkel szemben, és most már ő sem tehet semmit. Ekkor már túl sok forgott kockán.

„Ha hagyom, hogy elsodorjanak az érzelmeim, senki sem marad a Földön, aki megállíthatja Dr. Zedet” – gondolta, majd rágyújtott egy cigarettára.

Hozzávetőlegesen kettő perc múlva Y arra lett figyelmes, hogy a lakásból zene szűrődik ki, konkrétan Duke Ellington „It Don't Mean A Thing If It Ain't Got That Swing” kezdetű dala. Tudta, hogy ez mit jelent. „Vége van” – gondolta, majd egy hirtelen elhatározástól vezettetve elindult a szemközti bár irányába. Lassan, megfontoltan lépdelt, mint aki épp csak leugrott egy kicsit sétálgatni, és közben próbálta gondolatait a távoli múltból a jelen irányába terelgetni. Maga sem hitte, hogy

az elméjében dúló szertelen nosztalgiaparti egy szempillantás alatt füstté válik, és újra teljes valójában a jelenre tud majd koncentrálni, de végül mégis így történt. Persze, kapott ehhez némi segítséget...

– Mióta használsz Walter PPK-t? – kérdezte a háta mögött álló férfitől, közvetlenül azután, hogy megérezte a gerincoszlopának feszülő jéghideg pisztolycsövet.

– Tíz másodperce... – válaszolt az ismeretlen férfi.

Y ösztönösen a hónaljtaszkájához nyúlt, de az üresnek bizonyult, feltéve, hogy nem vesszük figyelembe a fegyvere helyén magabiztosan pöffeszkedő banánt, amelyről nemigen tudta, miként kerülhetett oda.

– Régen szerettem volna egy ilyen nagyszerű fegyvert, de nem is reméltem, hogy ezt a már-már kultikus darabot birtokolhatom majd egy szép napon. Ígérem, megőröm, és a vitrinem egy kiemelt területén tartom majd, ha ezen túl leszünk... Most indulj el a sikátor felé szép csendben, kerülve az ostobaságokat! – szolt Y-hoz a „szürkekabátos férfi”.

Y tudta, hogy olyan hibát követett el, amiért már elsőévest is kidobnának az akadémiáról. Pontosán emlékezett a napra, amikor mestere 104 évesen, a végelgyengüléssel küszködve az alábbi szavakat súgta utolsó jó tanácsként a fülébe: „A fegyvered az életed. Ha elveszted, elvesztél”. Mintha megérezte volna, hogy legkedvesebb tanítványának egyszer, évtizedekkel később ez lesz majd az első jelentős hibája.

Két perccel később Y és a „szürkekabátos férfi” megérkeztek a két, évek óta lakatlan épület által határolt szűk sikátor végébe, ahol az áthatolhatatlan szeméthegek tövében végre nyugodtan elbeszélgethettek.

– Most szépen lassan emeld fel a kezedet, és fordulj felém! – szólalt meg a „szürkekabátos férfi” teljesen kifejezéstelen hangon. – Tudod, hogy tisztellek. Tisztellek a tudásodat, a gyorsaságodat, és a kiszámíthatatlanságodat. Eléggé tisztellek ahhoz, hogy egy váratlan levegővételeddel, vagy bármilyen apró rezdüléssel félreértsem, és véletlenül, pusztán a saját életem védelmében szétloccsantsam a fejedet. Szóval arra kérlek, hogy ne mozogj, ne beszélj feleslegesen, nézz a szemembe, és lélegezz egyenletesen.

Y megtette, amit a férfi kért tőle.

– Cigaretta? – kérdezte a szürkekabátos, majd elővette a bal kezével, a bal zsebéből a cigarettafarcáját, természetesen anélkül, hogy egy tizedmásodpercre is levette volna a tekintetét hősünkről.

– Nem dohányzom – válaszolt Y meglehetősen fagyos hangon.

– Tíz perce még dohányoztál... – csodálkozott a szürkekabátos, majd kinyitotta a tárcáját és Y arca elé tolta.

– Azóta leszoktam – válaszolt Y erősen törekedvén arra, hogy szavai ugyanolyan kimértek és magabiztosak legyenek, mint a korábbiak. Megjegyzem, ez igencsak nehezebbre esett azután, hogy megpillantotta a levágott női ujját a nyolc darab illatos cigaretta közé ágyazva.

„Még mindig azt a szörnyű, rózsaszínbe hajló körömlakkot használja, pedig évekként ezelőtt megmondtam neki, hogy a sötétebb színek jobban mennek a szeméhez...” – gondolta Y, de még mielőtt belemélyedt volna a virtuális divattanácsadásba, erőt vett magán és feltette a kikerülhetetlen kérdést:

– Mit akarsz tőlem?

– Én semmit...

– Rendben, akkor Zed mit akar tőlem?

– Hohó! Okos fiú vagy te, nem véletlen, hogy engem küldtek, hogy beszéljek veled. A többiek faragatlanok és ostobák, nem hiszem, hogy értékelnék az okosságodat.

– Megtennéd, hogy felébresztesz közvetlenül azelőtt, hogy a lényegre térnél? Kicsit elálmosodtam...

– Ó és még humorod is van – mondta a „szürkekabátos férfi”, majd eleresztett egy golyót Y feje mellett. A lövés épphogy csak súrolta hősünk halántékát, de így is igen kellemetlen, vérző sebet hagyott maga után. Természetesen Y még egy pislogásra sem méltatta a történeteket. Tudta, hogy a gazfickó nagyon pontosan tud célozni, és azt is, hogy nem lőheti le, mielőtt átadná Dr. Zed üzenetét, így a golyót ugyanolyan közömbösen engedte el a füle mellett, mint korábban a szürkekabátos szavait.

– Igazad van Y, ne húzzuk tovább az időt! Zed felajánlott neked egy állást. Te eltereled róla a nemzetközi titkosszolgálatok figyelmét, ő pedig cserébe segít neked bármiben, amire csak szükséged lehet. Mert, ha jól sejtem, segítségre szorulsz. Nem de bár?

– Rendben, meggyőztél.

A szürkekabátos a legkevésbé sem volt felkészülve egy ilyen határozott, igenleges válaszra, ezért néhány másodperce elakadt a szava.

– Várj Y! És az elveid? És a sok millió ember, akikért eddig küzdöttél? Ők nem számítanak?

– Nincsenek elveim. A győztesnek dolgozom.

– Hát... Rendben... Akkor holnap indulunk Tobongóra – válaszolt a szürkekabátos, némileg remegő hangon. Y szavait nem tudta mire vélni. Volt egy különös érzése, hogy csapdába lépett, és kissé megbánta, hogy kikotyogta a Dr. Zed Világuralmi Központ pontos helyét, de végül erőt merített a gondolatból, miszerint a Walter PPK az ő kezében van, és nem Y-éban, ráadásul csőre töltve és legfeljebb harminc centiméterre Y homlokától.

„Szóval Tobongó... Sejthettem volna – gondolta Y ügynök. – Már két éve Sam Watkins nyomában voltam, mert valahogy sejtettem, hogy ő az az ember, aki elvezethet Zedhez. Mikor megtudtam, hogy kaszinót nyitott Tobongón, futni hagytam. Nem hittem volna, hogy Zed elhagyja a civilizációt. Hogy lehet képes az eseményeket egy parányi Karib tengeri szigetről irányítani? Ez hihetetlen...”

Y rájött, hogy hibát követett el, mikor elhitte, hogy Watkins azért költözött Tobongóra, mert elege lett a városi életből. „Hogy gondolhattam, hogy ez a mindenre kapható, minden hájjal megkent gazfickó képes feladni addigi szennyes életét, hogy végre a kókuszpalmák tövében keresztretjvényeket fejthessen?” – bosszankodott.

Ha akkor Watkins nyomába ered, talán megállíthatta volna Dr. Zedet még azelőtt, hogy az Gazerevtől megszerezte a szörnyű tervei megvalósításához feltétlenül szükséges dúsított uránt. „Mindegy, holnap elutazom Tobongóra, és pontot teszek az ügy végére” – gondolta Y, majd így szólt a „szürkekabátos férfihez”:

– Ha jól sejtem, végeztünk. A hírszerzőket könnyűszerrel lepattintom Zedről. Megbízhatnak bennem, nem lesz nehéz. Már csak a juttatásaimról kellene egy-két szót váltanunk...

– Ó, emiatt ne aggódj! Nem hiszem, hogy tudsz olyasmit kérni Zedtől, amit ne teljesítene...

– Hát, nem tudom... Ez egy eléggé komoly dolog...

– Ugyan már, ne szégyenlősködj! Én egy szigetet, és 5 sztriptíz-bárt kaptam a szolgálataimért. Ha jól végzed a dolgot, bármit megad neked, amire csak szükséged lehet. Na, nyögd már ki, miről van szó!

– Nem szívesen beszélek erről, tudod, eléggé személyes ügy...

– Egymás közt vagyunk. Mondd már! Ne csináld ezt! – mondta a „szürkekabátos férfi” megdöbbenően barátságos, sőt inkább bratyizós hangon.

– Jó, ahogy akarsz – kezdett bele a probléma leírásába Y kissé félszeg hangon. – Szóval eléggé fáj a jobb karom mostanában. Talán meghúzódott benne valami, de az is lehet, hogy ínhüvelygyulladásom van.

– Micsoda? – kérdezte a szürkekabátos zavartan.

– Szóval, tudod, nagyon nehezen mozgatom a kezemet... Szörnyen erőtlen...

– Miről beszélsz?

– Arról, hogy te és Zed segíthetnétek nekem néhány dologban...

– Mi a franc?

– Tudod, vannak dolgok, amiket az ember mindig jobb kézzel csinál, és mostanában amikor meglátogatom a mellékhelyiséget, mindig az történik, hogy...

Ez volt az a pillanat, amikor a szürkekabátos fejében összeállt a kép, és ez a felismerés automatikusan egy olyan jelet küldött a ravaszra feszített mutatóujjának, amely azonnali összehúzódásra készítette az abban található izmokat. A dörrenéssel pontosan egy időben a „szürkekabátos férfi” az alábbi igen tömör passzussal zárta le az iménti kedélyes beszélgetést:

– Kurva anyádat, te pöcs!

Dühét azonban igen hamar felváltotta a rémület, és a döbrent kétségbeesés, ugyanis már a lövés eldördülte után három másodperccel összesen két olyan momentummal kellett szembenéznie, amelyekre nagy hirtelenjében képtelen volt magyarázatot találni. Az első fontos kérdése az volt, hogy vajon miként lehetséges, hogy harminc centiméterről nem találta el Y-t, pedig korábban egy szöcskét is képes volt egy kilométeres távolságból, részegen, csukott szemmel szíven löni, ha a szükség éppen úgy kívánta. A másik, még az előbbinél is égetőbb kérdése pedig így szólt: „Hogy a faszba vágta le a kezem?”

Elméletileg minden premissza a rendelkezésére állt ahhoz, hogy következtethessen a lövés utáni eseményekre, hiszen látta Y-t, kezében a kabátujja mögül előrántott wakizashival, látta Y feje mögött a szétlőtt ablaküveget, és sajnos látta a tőle két méterre heverő kezét is, amely még mindig igen nagy erővel szorította a nemrégiben eltulajdonított Walter PPK-t, de azt, hogy nyert pozícióból miként sikerült ebbe a finoman szólva is kevés jóval kecsesítő helyzetbe jutnia, képtelen volt megérteni.

– Most elszámolok háromig. Ha ezalatt lojalitásod bizonyosságául nem adsz egy jó tanácsot, a tekintetben, hogy kit érdemes majd Tobongón keresnem, kirúgom az összes fogadat – tudósította Y a szürkekabátost a várható fejleményekről. Természetesen Watkins nevét szerette volna hallani.

Ha mindent tudott, vajon miért tette fel ezt a felesleges kérdést? A válasz egyszerű. Egyrészt úgy érezte, hogy egy erkölcsileg megkérdőjelezhetetlen szuperhősnek mindig illik valamilyen menekülési útvonalat biztosítani az ellenségeinek, másrészt pedig mint békeszerető ember örült volna, ha a szürkekabátossal töltött percei, amelyek már eddig is igen feszültek és erőszakban bővelkedők voltak, valahogy a körülményekhez képest jó hangulatban és baráti légkörben zárulnak.

Persze naivitás lenne azt feltételeznünk, hogy a jelenet illetően való befejezéséhez a szürkekabátosban megfelelő partnerre találkozott. Nem, a szürkekabátos nem volt az a fajta...

Y kényelmesen számolni kezdett.

– Egy, kettő, három...

– Bazdmeg! A kezem! – üvöltött a szürkekabátos válaszul Y ajánlatára, miközben úgy bámulta a kézfeje helyén árválkodó véres csonkot, mint aki még mindig nem hiszi el a történeteket.

Mielőtt azonban beletörődhetett volna, hogy az a terület, amelyet a jövőben a világegyetemen uralkodó legfontosabb elv, az entrópia elől védelmeznie kell,

immáron pontosan egy kéznivel kisebb annál, mint amit az eddigiekben megszokott, Y teketóriázás nélkül teljesítette ígéretét. Hatszor egymásután felemelte a jobb lábát, majd sarokkal belépett a „szürkekabátos férfi” szájába. Ennek eredményeképpen, mint azt korábban előrebocsátotta, a szürkekabátos összes foga kiszakadt eredeti helyéről, ráadásul – bár ezeknek lehetőségét Y korábban nem villantotta fel – az állkapcsa, mint azt a törvényszéki korboncnok néhány órával később megállapította, összesen harminckilenc darabra, és megszámlálhatatlan parányi szilánkra szakadt, az orrcsontja pedig mintegy két centiméternyire belefúródott a homloklebenyébe.

Mielőtt végleg elveszítette az eszméletét, az utolsó kép mely tudatához eljutott, egy igen távoli emlék volt gyermekkorából. Édesanyja teregetett a kertben, ő maga pedig cseresznyét szedett a nagyapja által ültetett fáról. Akkoriban még parányi szájacskáknak képzelte e gyümölcsöket, amelyekkel az Isten mosolyog az emberre, ha jókedve van. Számára a boldogság és a cseresznye fogalma szétválaszthatatlanul egybeforrt, egyiknek sem lehetett értelme a másik nélkül. Csak ült némán a fa tetején, és nézte édesanyját, aki a vibráló forróságban, kezében a nyirkos ruhákkal olyan volt mint egy fürge kis tündér, aki minden apró neszt zenének hall, és így minden lépése, mozdulata akaratlanul is előbb-utóbb tánccá válik. Hősünk magába szívta a vizes lepedők és ingek boldogság-szagát, és közben kereste a szavakat, amelyekkel valamiként elmúlhatatlanná tehetné e pillanatok. „Friss kalács, baracklekvár, méz és meleg kakaó legjobb barátom, Tehén kisasszony tejéből” – suttogta magában, miközben váratlanul, és fájdalmasan hasított belé a gondolat: „ennél boldogabb már sosem leszek”.

– Ne barátokozz azokkal a fiúkkal! A bűnözők csúnyán halnak... – törte meg édesanyja az időtlennek tetsző csendet.

Végezetül felhányt egy kevés viszkivel és csontszilánkokkal vegyült vért, majd – vélhetően kudarcba fulladt lélegzetvételi kísérletei okán – görcsösen rángatózni kezdett. Ebben a pillanatban Y ügynök szívébe dőfte a már akkor vértől lucskos wakizashit, kétszer elforgatta a pengét, majd miután egy újságpapír segítségével megszabadult a kezére és arcára tapadt vér jelentős részétől, visszasétált eredeti úti céljához, egy meglehetősen rossz hírű lokálhoz, amely „Stagger Lee Bar” néven hirdette magát. Megjegyzem, ez csak a nappalokra vonatkozik, ugyanis éjszaka a kiégett neonok által formált betűk láthatatlanok maradtak, így a törzsvendégek – akik a Nap nevű égitest létezéséről csak hallomásból tudtak – egyszerűen SgLr néven ismerték.

Akiben az egészséges életösztönnek akár a szikrája is működik, kilométerekről elkerüli még a tizedannyira veszélyes helyeket is, mint ez, de Y pontosan tudta, hogy ő nem tartozik azok közé, akik elbújhatnak, ő a lényében hordozta a veszélyt, bárhová is ment, mindenüvé magával vitte. „Akinek születése óta a nyomában csahol a Halál, van ideje, hogy leszokjon a félelemről” – mondogatta gyakran, amikor részegen gyenge akaratú hölgyeket kívánt meggyőzni arról, hogy mielőbb szopják le.

A bárban a felhalmozódott cigarettafüst, és a meglehetősen szegényes világítás hozzávetőlegesen hat-hét méterre csökkentette a látótávolságot, így bárki számára, aki akár tíz percet eltöltött Stagger Lee Bar-ban, egy patkánylyuk is oly tágasnak tűnhetett volna, mint egy katedrális. A baljóslatú beszélgetésfoszlányokat William „Damned” Jackson a rablógyilkosból keresztény imaközösség alapítójává felavanzsált blues zongorista kísérte, egy rettenetesen elhangolódott pianínón. Persze a szórakozóhely látogatóinak többsége még alapszintű szolfézsoktatásban sem részesült, így a pianínó behangolása évek óta nem tűnt időszerűnek a tulaj számára.

– It’s the „deer in my ass blues”... – énekelt William, mikor Y ügynök a pulthoz ért.

– Jó estét! Három tequilát, de izibe!

A pultos alacsony volt, kopasz, és bűdös. Ez a három szó mindent elmond róla testi, és lelki értelemben egyaránt. Egész életében csak egyszer érezte magát tökéletesen boldognak, amikor tizenkét évesen egy Chicagói felhőkarcoló ötvenedik emeletéről a járókelők közé vizelt. Ezt a történetet mindenkinek nagy örömmel elmeséli, akit már legalább öt perce ismer, azzal a rövid kiegészítéssel, hogy „ha apám akkor nem nyit rám, rá is rántottam volna, annyira élveztem”. Mikor a história ezen pontjához ér, többnyire hangosan felnevet, hátba vágja a mellette állót, majd ingujjával letörli a szájából beszéd közben kicsorgott bagólet. Mivel azonban ezen a bájos kis szösszeneten kívül egész életében nem történt vele semmi, ami bárkinek az érdeklődésére számot tarthatna, mikor az elbeszélés végére ér, többnyire úgy tesz, mint akinek sürgős dolga akadt, és keres egy helyet, ahol végre egyedül lehet. Ha talál ilyen, akkor leül a földre, és az öklébe harap. Pontosán tudja, hogy a vizelés történet végével elérte saját határait, nem adhat immáron többet. Ilyenkor a fájdalomtól olyanná szokott válni az arca, mint egy mazsolaszem.

– Mit akar? – kérdezte Y-t.

– Három tequilát.

A kocsmáros ekkor kitett egy poharat Y elé, és teletöltötte.

– Hármát mondtam.

– Ha megittad, utántöltöm. Faszom fog utánad mosogatni.

– Az, hogy utánam a faszoddal mosogatsz, nem érdekel, de a tudat, hogy esetleg előttem is azzal csináltad, nagyon zavar. Szóval, ha nem akarsz bajt, akkor most szépen elmosogatsz előttem három poharat a megfelelő célszerszámokkal, és teletöltöd őket tequilával. Remélem értjük egymást.

– Természetesen. De előbb kiásod anyád tetemét, és megbaszod itt a pulton, köcsög.

Y-t – bár voltaképpen semmit sem tudott az édesanyjáról, hiszen sosem találkozott vele – nagyon megbántotta az előbbi mondat, ezért egy mozdulattal kettétörte az előtte heverő poharat, majd a bal kezével a pultra szorította a kocsmáros fejét, és a jókora üvegszilánkkal kettémetszette a jobb orrcimpáját.

– Ha nem akarod, hogy kicseréljem a here és szemgolyóidat, ismételd el, amit most mondok: „elnézést kérek a történetekért, az előbbi mondatommal kissé elvettem a sulykot, úgy döntöttem, hogy ma este nem beszélek többet, inkább elmosok három tequilás poharat”.

A kocsmáros memóriája még sosem működött olyan nagyszerűen, mint akkor. Így zihálva, és dadogva bár, de hajszálpontosan el tudta ismételni Y szavait.

– Brávó! Már csak egy apróság van hátra. Kérd meg a kurvát, hogy adja vissza a tárcámat – bökött az orrával a mögötte álló hölgy irányába Y.

– Ő nem kurva! Mirandának hívják.

– Rendben, akkor kérd meg Mirandát, hogy adja vissza a tárcámat! – helyesbített Y.

Miranda feltűnően szép, mindazonáltal legalább ennyire feltűnően elhanyagolt fiatal hölgy volt, szakmájára nézve pedig természetesen kurva. Hozzávetőlegesen két éve titokban álmodozott arról, hogy a kocsmáros – akire csak „szomorú kismackóként” gondolt – egyszer majd megszökteti, és feleségül veszi. Természetesen erre a kocsmáros habitusát ismerve, és figyelembe véve azt, hogy még sosem beszéltek egymással két – általában az időjárás témájára szorítkozó – tőmondatnál többet, nem sok esélyt látott. Így különösen megdöbbenette ez az iménti bátor mondat. Még sosem fordult elő, hogy egy férfi kiállt volna mellette, főleg nem ilyen kényes ügyben.

– Miranda, légy oly kedves, és add vissza az úr tárcáját! – nyögte ki végül a kocsmáros.

– Rendben – válaszolt Miranda, és jobb kezével a retiküljébe nyúlt, majd öt másodpercnyi céltudatos kotorászás után elővett valamit, ami a legkevésbé sem Y pénztárcája volt, sokkal inkább egy gyöngyház-berakásos kiskaliberű fegyver, amelyet egy barátnőjétől kapott legutóbbi születésnapjára. Y, aki mit sem tudott azokról az érzelmekről, amelyeket Miranda a kocsmáros iránt táplált, nem igen tudta mire vélni ezt a váratlan fordulatot, még akkor sem, amikor egy a pisztolyból elszabadult golyó elsüvített közvetlenül a szeme előtt.

Y bár alapvetően hitt a férfi-női egyenjogúságban, a nők bántalmazásával kapcsolatban mégis igen konzervatív volt. Eddig a pillanatig még sosem fordult vele elő, hogy az „úriember nem üt meg nőt” elvét akár egy kósza gondolat erejéig is meg kellett volna sértenie. Így persze ő volt a legjobban meglepve, hogy egyetlen tizedmásodperc leforgása alatt az előbbi váratlan esemény olyan mérvű szemléletváltozást volt képes előidézni benne, amelynek eredményeképpen végül bármiféle lelkiismeret-furdalás nélkül, egy teljes testsúlyával megtámasztott, nagy ívű parasztlengővel a közeli zenegépbe taszíthatta Mirandát.

Jimmy-t, Miranda stricijét csak a csörömpölés ébresztette fel tengermély álmából, a lövéstől még nyugodtan aludt volna tovább. Néhány másodpercig értetlenül hunyorgott, mint aki attól tart, hogy valamilyen csalfa délibáb kerítette hatalmába, majd amikor teljes bizonyossággal meggyőződött róla, hogy Miranda valóban a zenegép romjai közt fekszik ájultan, és egy jókora üvegcseréppel az arcában, végül rágyújtott egy cigarettára, felállt és a lányhoz lépett. Leguggolt, bal kezével megtámasztotta a hátracsuklott fejét, majd elkezdte lassan kihúzni Mirandából azt az üvegszilánkot, amely arcának bal felén keresztül, pontosan az alsó és felső fogsora közt a szájüregének mintegy a közepéig hatolt az előbbi szerencsétlen pillanatban. Megjegyzem, tette ezt a körülményekhez képest megdöbbentő precizitással. Csak egy-egy pillanatra akadt el, mikor is a lány amalgámtömése nekifeszült az ominózus üvegdarabnak és a súrlódás hatására rettenetes csikorgó hang keletkezett. Ez még a harcedzett Jimmy-nek is sok volt.

Y és a kocsmáros bénultan nézték ezt a szomorú és egyszersmind meghatóan bensőséges jelenetet. Jimmy talán még sosem volt olyan gyengéd a lánnyal, mint ezekben a pillanatokban, annak ellenére, hogy Elvist leszámítva ő volt az egyetlen élőlény a földön, akit szeretett. Néha arról álmodozott, hogy a Miranda gázsijából titokban összekuporgatott pénzből, majd együtt elszöknek egy szép napon, és egy kis szigeten majd boldogok lesznek. Persze, mivel az összekuporgatást három év leforgása alatt sem sikerült elkezdenie, valójában pontosan tudta, hogy mindebből soha semmi sem fog megvalósulni.

Közvetlenül az üvegdarab eltávolítása után Jimmy-nek szöget ütött a fejébe a gondolat, hogy Miranda talán nem ok nélkül zuhant egy pisztollyal a kezében a zenegépbe, így villámgyorsan felmérte a terepet, és gondolkodni kezdett. Mivel Y-on és a kocsmároson kívül nem látott embert, akit összefüggésbe hozhatott volna a sajnálatos eseményekkel, különösebb teketóriázás nélkül előkapta a rugóskését és megindult feléjük egy erőteljes „kurvaanyátokat” csatakiáltás kíséretében. Nem gondolta, hogy a konfliktust sérülések nélkül meg fogja úszni, egy-egy lött, vagy szúrt seb beszerzése nála hétköznapi esemény volt, de konkrétan azzal, hogy három lépés megtétele után egy Smith and Wesson típusú 44-es magnumból kilőtt golyó szétszakítja a szívét, a legkevésbé sem számolt. Pedig sajnos ez történt. A kocsmáros nem bízta a véletlenre sem a személyes védelmét, sem pedig a tüzerőt, így mikor Y és Jimmy figyelme teljes egészében Miranda kezelésére összpontosult, előkapta az említett fegyvert, és csőre töltötte. Mikor pedig meglátta Jimmy-t, amint az felbőszült sziú indiánként végső rohamra indul, tudta, ez nem az a perc, amikor

világos beszéddel sokra mehetne, ezért az ügy kezelését gondolkodás nélkül régi barátjára, a 44-esre bízta.

A golyó mintha tudomást sem vett volna szegény halott Jimmy testéről, gyakorlatilag lassulás és pályamódosítás nélkül folytatta útját a Stagger Lee Bar bal hátsó sarka felé. Útközben szétfoslatta Jimmy utolsó cigarettaslukkjának tisztavirág-életű mementóját: egy birka alakú füstfelhőt, szelével meglibbentett egy az évek óta működésképtelennek titulált ventilátorra teljességgel megmagyarázhatatlan módon feltapadt női hajszálat, és kivégzett egy óvatlan molylepkét, majd végezetül Rocco Vicentino koponyájában lelt végső békére.

Rocco éppen a saját étterméből hozatott spagettit fogyasztotta, mikor a golyó váratlanul és visszavonhatatlanul az anyagi világból való távozásra kényszerítette. Kedvelt szokása volt, hogy először kiette a szósz és a sajt alól a tésztát, miközben a húsban és paradicsomban bővelkedő falatokat gyermeki örömmel gyűjtögette a tányér tőle legtávolabb eső végében. Mikor a tészta elfogyott, némi évődés után, kéjes mohósággal csapott le önmegettartóztatásának gyümölcisére: a szinte hiánytalanul megmaradt spagetti szószra.

A sors fura fintora, hogy éppen vacsorájának e szakrális pillanata előtt robbant szét a koponyája, hiszen így mindössze egy másodperc választotta el attól, hogy igazán boldogan haljon meg. Feje – amelynek emlékét számtalan lányok, és asszonyok titkos naplóiban elrejtett fénykép őrizte – mint egy jó két méteres magasságból földre ejtett görögdinnye megszámlálhatatlan darabra szakadt, agyveleje pedig majdnem teljes egészében a tányérjába került, hogy ott aztán a külső szemlélő számára megbonthatatlan egységgé váljon a jobb sorsra érdemes spagetti szósszal.

Bátyja Giorgio Vicentino – aki éppen az asztal vele szemközti végében olvasgatott – mikor meghallotta a lövést, még gondolkodott egy darabig, hogy érdemes-e néhány másodpercre búcsút mondania a „Nagy hazugság a készülő atomháborúról” című tényfeltáró riportnak, és az újság mögül kitekintvén meglesnie, hogy vajon történt-e valami szokatlan a bárban, de mikor meglátta a cikk két hasábjá közt tátongó részt, melyet öccse egy koponyaszilánkja ütött a méltán népszerű napilapon, már nem volt számára kétséges, hogy mit kell tennie.

– Sosem szerzitek meg az éttermet! Lelketlen birkabaszó gyíkok! – kiáltott, majd az ölében rejtegetett Thomson típusú forgótáras fegyverrel rojtosra lőtte az éppen elvérzőfélben lévő Miranda „szomorú kismackóját”, a kocsmáros. Y időben a földre vetette magát, de egy golyó még így is súrolta a bal vállát.

– Faszért nem lehet itt egy tequilát nyugodtan meginni – dörmögte az orra alatt.

– Hármat... – helyesbített a kocsmáros, majd kilehelte a lelkét.

Y ekkor előkapta a szürkekabátostól szerencsésen visszaszerzett Walter PPK-t, majd egy igen tetszetősre sikeredett tigrisbukfenc kíséretében hasba lőtte Giorgiot, aki azonnal elejtette a fegyverét és térdre bukott.

Lulu a meglepően korán és dicstelenül elaggott go-go táncosnő, Giorgio titkos szeretője, aki évek óta kegyelemből riszálhatta magát a sarokban – feltéve, hogy ezt nem veszi észre senki – váratlanul felocsúdott a különféle bizonytalan eredetű barbiturátok és ópiumszármazékok okozta kábulatból, majd bármiféle előkészületet mellőzve elhajította a melltartójában rejtegetett dobócsillagot, azzal a feltett szándékkal, hogy végez szerelme gyilkosával, Y-nal. Persze a rendszeres gyakorlás hiánya, és az agyát több éve folyamatosan borító sűrű köd nemigen tették lehetővé számára, hogy akárcsak megközelítőlegesen pontossággal is képes legyen célozni, így a veszedelmes fegyver miután megpattant a go-go rúdon, végül William „Damned” Jackson a rablógyilkosból keresztény imaközösség alapítójává felavanzsált blues zongorista bal kezébe fúródott. William ekkor átgondolta, hogy milyen esélyei vannak a pályán mint rablógyilkosból keresztény imaközösség alapítójává felavanzsált *félkezű*

blues zongorista, és mivel úgy találta, hogy az élet a jelenlegi felállás szerint nem tartogat számára túl sok jót, igencsak megharagudott Lulura. Ismervén a lány felfogóképességét úgy döntött, hogy hosszú szócséplés helyett inkább egyszerű, de rendkívül kifejező non-verbális eszközök segítségével szembesíti Lulut tettének súlyával. Felállt, majd a pianínót rádöntötte a szerencsétlen nőre. Lulunak ekkor szempillantás alatt liszt-finomságúra zúzódott a medencecsontja, bordái pedig egytől egyig valamilyen létfontosságú szervébe fúródtak. Az utolsó kép, amelyet elkerülhetetlen halála előtt látott, William cipőjének talpa volt, ugyanis a zongorista, kvázi levezetéképpen még széttaposta a fejét, mint egy útjába tévedt éti csigát. Mindenképpen meg akarta előzni, hogy a pályáját tönkretevő nőnek megadasson a nyílt koporsós temetés öröme.

Y ezalatt egy asztal nyújtotta fedezék mögött nyomókötetést helyezett el vérző vállán, és persze izgatottan várta a fejleményeket.

Giorgionak ekkorra sikerült utolsó cseppnyi létenergiáit latba vetve megszereznie a korábban elejtett Thomsont. Hason fekve bal kezével megtámasztotta magát, jobb kezével pedig felemelte a fegyvert és végül erőszakos, de nemes élete méltó lezárásaként az utolsó huszonöt golyót William „Damned” Jackson a rablógyilkosból keresztény imaközösség alapítójává felavanszált *félkezű* blues zongorista testébe juttatta lényegében célzás nélkül. Miután ezzel végzett, még utoljára a nagyapjától örökölt étteremre gondolt, majd elégedett mosollyal az arcán végleg elszenderült.

A zongorista néhány másodpercig döbbsen nézte kilyuggatott mellkasát majd rázendített egy utolsó dalra:

– Miért hagytál el blues? Oh yeah...

Ezután térdre rogyott, majd rövid agónia után arccal belezuhant a parányi színpadot beborító vértócsa közepébe. Ekkor teste, és az általa megfelelt jókora pocsolya együtt olyanná lettek, mint egy hatalmas vörös szárnyú lepke, bár sajnos senki sem volt a közelben, aki ezt az apróbbacska csodát kellőképpen értékelhette volna. Bal lába az idegek komisz játékának köszönhetően még rándult kettőt, de ezt a jelentéktelen esetet nem számítva nem mozdult többet.

A Stagger Lee Bar jószerivel teljesen elnémult. A távolból beszűrődő rendőrszírénát, Miranda egyre lassabb és egyre erőtlenebb légzéshangját, és a sarokban ellőtt csőből szivárgó gáz halk sziszegését leszámítva zavartalan volt a csend.

Y felegyenesedett és körülnézett a bárban. „Mint egy haláltánc freskó” – gondolta, majd mosolyogva dúdolni kezdte a Dies irae-t.

Végül megragadta a hihetetlen szerencséivel megmenekült tequilás-üveget, nagy lendülettel meghúzta, majd a kijárat felé vette útját. Mikor az utcára ért, begyújtotta a Zippo típusú öngyújtóját, és egy igen könnyed mozdulattal a szivárgó gázcsap felé hajította. A mozdulat hatására megcsúszó nyomókötetés a vérző sebébe vájt, ezért az eredetileg eltervezett kőkemény, „további jó mulatást” búcsúmondat helyett ekkor egy olyan vinnyogás-szerűség hagyta el a torkát, mintha a gyomrában éppen egy palotapincsit nyúztak volna. Persze sem a fájdalom, sem pedig ez a némileg megalázó zárszó nem rontották el a kedvét. Hatalmasat ugrott a levegőbe, és élvezte, ahogy a lokál egészét megsemmisítő robbanás mintegy huszonöt méterrel előrerépíti. Három szaltó, és egy bukfenc után felegyenesedett, majd mosolyogva pillantott hátra a Stagger Lee Bar parányi lélekvesztőjére, amely recsegve-ropogva merült alá a néhány másodperccel azelőtt képződött roppant lángtengerben.

A Vicentino fivérek halála okán az elkövetkezendő két hétben családjuk rettenetes megtorló hadjáratot indított a Marenziók ellen. Két hét alatt huszonhatot öltek meg közülük, és megsemmisítettek minden épületet, üzletet, amelynek bármiféle köze volt az ellenséges klánhoz. Ezelőtt még sosem fordult elő, hogy ennyire

meggondolatlanul, figyelmeztetés nélkül háborút indítottak volna egy család ellen, de a két nappal korábban kapott fenyegetőlevél és a Rocco ágyában talált levágott özfej után a Vicentinóknak nem volt kérdéses, hogy kik állnak a szörnyű eset háttérében.

Rocco és Giorgio haláláról még évekkel később is cikkeztek a lapok, ügyükben sosem zárták le nyomozást. A testükből megmaradt maréknyi szén végül egy grandiózus márványkriptában lelt végső nyugalmat. Sírjuk azóta is a hősies keresztény élet emlékműveként mutatja a helyes irányt minden ifjú Vicentino számára.

A kocsmárost, Mirandát, Jimmy-t, Lulut és William „Damned” Jacksont nem gyászolta senki. Maradványaikat összesöpörték, és bármiféle szertartás nélkül egy temető melletti árokba szórták.

Egy héttel az eset után állítólag egy morfinista orvos megkérdezte a barátját, hogy hallotta-e már a „Deer in my ass bluest”, mire az egy határozott nemmel felelt.

Kilenc nappal a történetek után pedig egy tizenhárom éves utcai cipőpucoló srác megemléltette egy barátjának, hogy kellemetlenül érinti Miranda halála, mert eredetileg úgy tervezte, hogy ha nagyfiú lesz, nála veszi majd el a szüzességét. A fiú végül szomorúan nyugtázta, hogy jóvátéhetetlenül lemaradt mindenről, amit Miranda nyújthatott volna számára. „Rosszkor születünk tesó” – összegezte a történeteket a barátja, majd megveregette a vállát. Egy percig az öreg bölcsek magabiztosságával meredtek a semmibe, majd vettek némi dohányt és két új cipőpucoló kefért a Mirandára félretett pénzből.

Ez a két eset után soha többet nem fordult elő, hogy valaki a kocsmárost, Mirandát, Jimmy-t, Lulut vagy William „Damned” Jacksont megemléltette volna valahol.

Y némán bámulta a lángokat, hagyta, hogy a tűz megannyi rég elfeledett érzésének emlékét idézze fel benne, és közben számára is érthetetlen módon hangosan, teli torokból nevetett. Végre újra fiatalnak érezte magát.

Néhány perccel később szakadni kezdett az eső. Y ekkor táncra perdült és hangosan rázendített a „Singin’ in the rain”-re. Ugrándozva és önfeledten dalolva indult vissza a motelszobájába, határozottan remélve, hogy útközben sem a rendőrök, sem a tűzoltók nem zavarják meg.

Eközben az általa nemrég megfigyelt ablak mögött két gyanús alak kémlelte az éjszakát: Thomas Faber volt CIA ügynök, és Carlos Gomez multifunkcionális gazfickó.

– Hallod? „Singin’ in the rain”-t nyomatja – törte meg a közel negyedórája tartó feszült csendet Carlos. – Mit is jelent ez?

– Túl sokat szívsz. Komolyan nem hiszem el, hogy sosem emlékszel semmire, ami tíz percnél régebben történt.

– Most nem erről van szó... Ki kellett mennem szarni, amíg megbeszéltétek.

– Ha Tod a „Singin’ in the rain”-t éneklí, az azt jelenti, hogy nem sikerült megegyeznie Y-nal, és ezért megölte. Ergo a nőre sincs többet szükségünk – ismertette a tényállást Thomas Faber igencsak kioktató modorban.

– De miért kellett felgyújtania a kocsmát?

– Tod sosem hagy nyomot. Te sem szeretnéd, hogy egy titkos ügynök hullájára találjanak a közelünkben, nem? Ha valaha is megtalálnák Y holttestét, Dr. Zed mindhármunkkal végezne.

– Ja, értem. Ez így logikusan hangzik.

– Na menj, és öld meg a nőt!

Carlos zavartan vakarni kezdte a fejét, sóhajtott egyet-kettőt, de nem indult el a szomszéd szoba felé. Thomas Faber kissé elhúzta a szája sarkát. Megjegyzem ez hozzá képest igen komoly teljesítmény volt, ugyanis csak elvétve fordult vele elő, hogy az arcizmait bármire is használta volna.

– Megvárjuk, hogy meghal végelgyengülésben, vagy leszel oly kedves és agyonlövőd? – kérdezte Carlos-t teljesen kifejezéstelen hangon.

– Megyek, Thomas, nyugi... – válaszolt Carlos meglehetősen kedvtelenül, majd körülbelül, mint egy törésvonal mellett elcsúszó kőzetlemez olyan tempóban, és akkora lelkesedéssel átment a szomszéd szobába.

Tatjana teljesen rezignáltan kuporgott a sarokban. A mutatójja helyén árválkodó csonkot egy vászonzsebkendőbe csavarta. Nem volt semmilyen kétsége afelől, hogy a férfi milyen szándékkal lépett a szobába, és abban is teljesen biztos volt, hogy esélye sincs a menekülésre. Hosszan nézték, méregették egymást, mintha arra várnának, hogy valamelyikük végre megszólaljon.

Carlos rengeteg emberrel végzett már, de nem volt hidegvérű gyilkos. Minden emberre emlékezett, akit valaha is megölt, és titkon mindnyájukat meggyászolta. „Csak hát élni kell, a meló az meg meló...” – mentegette időnként magát magának.

„Olyan az arca, mint egy szomorú bernáthegyinek” – gondolta Tatjana, és ezen a gondolaton akaratlanul is kissé elmosolyodott. Carlos nem értette, hogy mi állhat e különös gesztus hátterében, de nem is akarta megérteni. Azokat a dolgokat, amelyek örömet szereztek neki, sosem boncolgatta. Gondolkodás nélkül visszamosolygott a nőre.

– Láta a Casablancát? – kérdezte Tatjana merőben váratlanul.

– Nem, sajnos még nem... – pironkodott Carlos.

– Egyszer nézze meg. Szeretni fogja.

– Köszönöm. Meg fogom nézni. Hozzak egy pohár vizet, vagy valamit?

– Nem, köszönöm.

– Gyönyörű szeme van – zárta le Carlos a beszélgetést, majd boldog mosollyal az arcán elhagyta a szobát.

Thomas Faber a fotelben ülve pipázott mikor visszaért.

– Nem hallottam a lövést. Hogy ölted meg? – kérdezte tőle.

Carlos egy ideig zavartan hallgatott, majd, mint aki éppen az előbb találta meg az összes létező betegség ellenszerét, olyan hévvel ismertette a tervét:

– Figyelj! Arra gondoltam, hogy nem kéne egyből kinyírnunk a lányt, még egy csomó mindent kezdhethetünk vele előtte...

– Mit? – szakította félbe Thomas Faber gyakorlatilag anélkül, hogy kinyitotta volna a száját.

– Például arra gondoltam, hogy simán átvihetnénk a határon, és ott bevághatnánk a fater egyik kupijába. Hozna egy kis lóvét a házhoz, érted? Ajándék lovat mégsem ütünk agyon, nem? Jó nagy hülyék lennénk, ha ezt tennénk! Hahaha!

Carlos lelkesedését Thomas Faber tökéletesen szenvtelenül és közönyösen fogadta.

– Zed megölne minket, ha ekkora kockázatot vállalnánk. Menj be és lödd le!

Carlos mikor meghallotta Zed nevét, mint akit jeges vízzel loccsantottak arcon, hirtelen felocsúdott a néhány pillanattal azelőtt még teljesen valóságosnak tűnő álomból. Ezután öt másodpercig szótlánul állt, majd a teljes kudarc biztos tudatában, alig hallhatóan így szólt:

– Jó, de legalább reszelgethetnénk egy kicsit, mielőtt kinyírjuk...

Ezt a mondatot Thomas Faber nem találta érdemesnek arra, hogy válaszra méltassa.

– Rám férne egy kis vigasztalás most, hogy Carmen...

– Elhagyott?

– Igen... – felelte Carlos. Ekkor egy parányi könnycsepp jelent meg a szeme sarkában.

– Rendben, akkor megölöm én – mondta Thomas Faber ezúttal a férfiúi szolidaritás, és az együttérzés hangján.

Egy kisebb sóhaj megeresztése után lerakta a vese alakú dohányzóasztalra a pipáját, majd elindult Tatjana szobája felé.

– Előtte nézd meg a szemét! Nem lehet megállapítani, hogy kék vagy zöld... Hihetetlen – szólt utána Carlos.

– Persze. Feltétlenül.

Thomas Faber megmarkolta a zsebébe rejtett hangtompítós fegyvert, majd belépett a szobába. Tatjana azóta sem mozdult el a sarokból.

– Fáj még az ujja? – kérdezte a nőtől.

– Nem, az ujjam nem fáj...

– Elnézést. Helyesbíték. Úgy értem, fáj még az ujja helye?

– Igen, az fáj.

– Hoztam fájdalomcsillapítót – mondta barátságos, nyugodt hangon, majd előkapta zsebéből a revolverét, és fejbe lőtte a nőt.

„Ha öt évvel ezelőtt Marokkóban Y nem engedi, hogy hajóra szálljak, talán minden másként alakul” – gondolta Tatjana közvetlenül a halála előtti pillanatban.

Thomas Faber éppen visszaindult a pipájához, amikor megszólalt a telefon.

– Vedd fel! – utasította Carlos.

– Nem merem. Ez biztosan ő...

Thomas Faber ekkor a Tatjana holttestét rejtő szoba felé sandított. Carlos természetesen megértette a finom célzást, és mivel nem akarta, hogy Dr. Zed értesüljön az előbbi kis malőről, végül remegő kézzel felvette a kagylót.

– Halló...

– Tiszteletem. Itt az anyatigris beszél.

– Jó estét főnök! Jól van mostanában?

– Jelentést kérek.

– Kinyírtuk a nőt...

– Úgy érted, a kismadár nem csiripel többet?

– Igen főnök. Pontosan úgy.

– Akkor itt az idő, hogy a molylepke megkeresse a gyertyát.

– Hogy parancsol, főnök?

– Mondom, itt az idő, hogy a molylepke megkeresse a gyertyát – üvöltötte a telefonba Dr. Zed.

Carlos ekkor bal kezével letakarta a kagylót és remegő hangon segítséget kért Thomas Fabertől.

– Valami molyokról beszél, de egy kurva szót sem értek. Egyre idegesebb...

– Nem tudom, a kódokat veled egyeztetted – válaszolt higgadtan Thomas Faber.

Carlos ekkor levette a kezét a kagylóról.

– Ne haragudjon főnök, de ezt a molyos dolgot nem értem sajnós...

– Úgy értem, hogy itt az idő, hogy a fiókák visszaszálljanak a fészekbe.

Dr. Zed ekkor már szinte toporzékolt a dühtől.

– Szóval... az van... hogy most ezt én... tényleg nem... – dadogta Carlos a telefonba.

– Gyertek vissza Tobongóra, bazdmeg!

– Ja, hogy Tobongó! Ó, köszönöm főnök! – lélegzett fel Carlos.

Ebben a pillanatban, a város négy különböző pontján, négy titkosszolgálat – a KGB, a CIA, a Stasi, és az MI6 – lehallgató-tisztje egyszerre pattant fel székéből, dobta le a fejhallgatóját, pacsizott a mellette állóval, és üvöltötte el magát:

– Megvan! Tobongó!

A nemzetközi titkosszolgálatok a nap hátralévő részét pezsgőzéssel egybekötött csomagolással töltötték.

– Még valami. Mondd meg Fabernek, hogy az őzek délben a legbarnábbak – utasította Carlost Dr. Zed az előbbinél lényegesen nyugodtabb hangon.

– Rendben, főnök. Természetesen. Thomas, figyelj! A főnök aszongya, adjam át, hogy az őzek... Bocs, főnök, hogy volt a vége?

– Az őzek délben a legbarnábbak.

– Ja, persze. Szóval az őzek délben a legbarnábbak.

– Biztosan ezt mondta? – kérdezett vissza Thomas Faber.

– Igen, igen. Ez tuti.

– Köszönöm – mondta, Thomas Faber, majd homlokon lőtte Carlost.

Carlos mikor megpillantotta a pisztolyt, arra gondolt, hogy így már biztosan nem fogja látni a Casablancát, és ez mélyen elszomorította. Elvégre mégiscsak megígérte Tatjánának, és persze magának is...

Thomas Faber felemelte a kagylót, és elbúcsúzott Zedtől.

– Indulunk, főnök.

A szoba egy bevilágítatlan sarkában ekkor egy hatalmas szörnyeteg egyenesedett fel, Hiéna, a KGB egykori legféltettebb titka, a félig robot, félig ember klónhadereg prototípusa, Dr. Zed legmegbízhatóbb ügynöke.

– Irány Tobongó – szólt hozzá Thomas Faber, de ő anélkül, hogy a férfira nézett volna, megragadta a bőröndjét és elhagyta a szobát.

Thomas Faber kisvártatva követte.

Dr. Zed ekkor töltött magának egy pohár viszkít, komótosan rágyújtott egy Gitanera, majd megsimogatta az asztalán árválkodó piros gombot. Az elkövetkezendő percekben tekintével diadalittasan pásztázta a falára kifüggesztett hatalmas világtérképet.

Váratlanul a Z ügynökök vezetője lépett be hozzá.

– Minden rendben, vezér? – kérdezte a férfi.

– Igen. Minden a legnagyobb rendben. Indulhat a tánc – mosolygott Dr. Zed.

Ezzel egy időben Y ügynök végre megérkezett a motelszobájába, ahol még közel fél órán keresztül számolta a tapétán elnyomott poloskák után maradt kis vérfoltocskákat, majd végül mély álomba merült. Ezután tizenhat órát aludt egyhuzamban. Pontosan tudta, hogy Tobongón csak akkor van esélye, ha csúcsformában érkezik, ezért úgy döntött, hogy végre alaposan kipihen magát.

Persze, ha azt is tudta volna, hogy már csak öt napja van az életből, talán igyekezett volna ennél jobban kihasználni az idejét.